

SZABÓ VLADIMIR KIÁLLÍTÁSA SZEGEDEN

Szeged tárlatlátogató közönsége bizonyára örömmel tapasztalja helyi képzőművészeti életünknek azt a szépen ívelő fejlődését, melyet az utóbbi időben az egyre sűrűsödő kiállítások híven tükröznek. Egyszer reményteljesen induló fiatal tehetségek biztató eredményeinek lehetünk tanúi, máskor pedig olyan beérett életművel rendelkező mester alkotásaiban gyönyörködhetünk, mint Szabó Vladimir Munkácsy-díjas festőművész tárlata, melynek megrendezéséért a Képcsarnok Vállalatot elismerés illeti. Annál is inkább méltatást érdemel a Képcsarnok, mert a szóban forgó és az ehhez hasonló magas színvonalú művészeti bemutatóival híven igazolja annak megértését, hogy ma már lejárt a könnyed, kommersz festmények árusításának ideje, hisz a közönség soraiban egyre többen vannak az olyan képvásárlók, akik a tetszés múltó impresszióján túl a maradandó tartalmi, eszmei értékek mélyen kifejezett művészi megjelenítését követelik. Az ilyen igényű műélvezés kielégítését szolgálta Szabó Vladimir szegedi kiállítása is.

Úgy gondoljuk, legfeltűnőbb jegye volt e tárlatnak, hogy aki oda betért, annak számára megszűnt a napi élet prózai megszokottsága, a jelenidejűség tűnő állapota, s habár az utca zaját nem is lehetett kirekeszteni, mindent elterelő figyelemmel lehattunk részesei egy a festő által dús fantáziával felidézett költői világnak, ahol a historizmus és a korszerűség, az ódon régiesség és a feltáratlan új kaleidoszkópszerűen keveredtek egymással (*Mátyás király vadászaton, Magányos festő*). Szabó Vladimir különös, áradóan mesélőkedvű festészetéből a romantika szele csap felénk, melynek révén alkotásaiban ábrázolásbelileg összefonódik a gond és öröm, a szépség és rútság, a szerzetesi meditáció a víg népi mulatozással, s finom átmenetekkel jutnak tudatunkba az emberi életnek e nagy sorshordozói (*Szüreti felvonulás, Emlékek között*). Egyszerűsége törekvő képei mentesek minden kiszámítottságtól, s a hatáskeresés meghökkenőt fogásait mellőzve, áhítatosan festi meg tiszta csengésű műveit. Puha színekbe mártott ecsetjét legtöbbször nem az indulatos szenvedély, hanem a megbékélt derű vezeti, hogy tartózkodóan, de félreérthetetlenül kifejezze vele az ember és a táj elszakíthatatlan kapcsolatát (*Falusi reggel*).

A művész életrajzi adatait summázottan összefoglalta a tárlat meghívójának kísérőszövege. Ebből megtudhattuk, hogy Szabó Vladimir mesterei a Képzőművészeti Főiskolán Rudnay Gyula, Csók István és Benkhardt Ágost voltak. A harmincas évek elején ösztöndíjasként két évet töltött Olaszországban. Hazatérése után főleg folyóiratok illusztrálásával foglalkozott. 1934-ben, 1941- és 42-ben kollektív kiállításokon szerepelt Budapesten. A felszabadulástól kezdve rendszeresen részt vesz a nemzeti kiállításokon. Munkáiból a fővárosi múzeumok, több minisztérium és nagyobb közületek vásároltak. 1959—61 között Párizsban járt tanulmányúton. Művészi munkássága elismerésül megkapta a Szinyei Társaság grafikai díját, tankönyv-illusztrá-